

Nr 38.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj 1934 (nr 168) angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran, m. m.; given Stockholms slott den 30 januari 1953.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag,

dels föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj 1934 (nr 168) angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran;

dels ock inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till kungörelse om ändrad lydelse av 3 § kungörelsen den 9 maj 1947 (nr 175) angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m.

GUSTAF ADOLF.

Sven Andersson.

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.

Med hänsyn till den sedan år 1934 inträdda förändringen av penningvärdet föreslås att maximibeloppet för ersättning till avsändare av oassererat postpaket, som gått förlorat eller vars innehåll helt eller delvis förkommit eller skadats, höjes från 100 till 200 kronor.

För att minska föreliggande svårigheter för postverket att arkivera den växande mängden av betalningshandlingar, som verket måste förvara i avvaktan på eventuella anspråk på medel, vilka icke blivit i behörig ordning redovisade, föreslås viss avkortning av tiden för verkets ansvarighet för postanvisnings-, postförskotts-, inkasserings- och postgiromedel.

I anledning av framställning från mejerihåll förordas slutligen att postmonopolkungörelsen ändras på sådant sätt, att avräkningscheckar och vissa skrivna meddelanden må utan hinder av bestämmelserna i nämnda kungörelse kunna befordras i slutna försändelser mellan mejeriföreningarna och deras medlemmar i samband med transport av mjölkflaskor för föreningarnas räkning.

Förslag
till
Förordning
om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj
1934 (nr 168) angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran.

Härigenom förordnas, att 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj 1934 angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran,¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse:)

4 §.

Har oassurerat paket gått förlo-
rat eller har dess innehåll helt eller
delvis förkommit eller skadats, är
avsändaren berättigad till en ersätt-
ning, motsvarande verkliga värdet
av förlusten eller skadan. Ersätt-
ningen må dock icke för något paket
överstiga 100 kronor.

Om oassurerat — — — erlagda
befodringsavgifter.

8 §.

3 mom. Anspråk på ersättning
för medel, som icke blivit av post-
verket i behörig ordning redovisade,
skall skriftligen anmälas till gene-
ralpoststyrelsen,

när fråga är om postanvisnings-,
postförskotts- eller inkasseringsme-
del, före utgången av kalenderåret
näst efter det, under vilket inbetal-
ningen till postverket skett, och,

när fråga är om postgiromedel,
före utgången av andra kalender-

(Föreslagen lydelse:)

4 §.

Har oassurerat paket gått förlo-
rat eller har dess innehåll helt eller
delvis förkommit eller skadats, är
avsändaren berättigad till en ersätt-
ning motsvarande verkliga värdet
av förlusten eller skadan. Ersätt-
ningen må dock icke för något paket
överstiga 200 kronor.

Om oassurerat — — — erlagda
befodringsavgifter.

8 §.

3 mom. Anspråk på ersättning
för medel, som icke blivit av post-
verket i behörig ordning redovisade,
skall skriftligen anmälas till gene-
ralpoststyrelsen,

när fråga är om postanvisnings-,
postförskotts- eller inkasseringsme-
del, inom aderton månader, räknat
från den dag inbetalning till post-
verket skett, och,

när fråga är om postgiromedel,
inom två år räknat från den dag in-

¹ Senaste lydelse av 8 § 3 mom., se SFS 1948:689.

(Gällande lydelse:)

året näst efter det, under vilket inbetalningen skett eller uppdrag om girering eller kontant utbetalning bokförts å postgirokonto.

I särskilda — — — framställts senare.

(Föreslagen lydelse:)

betalningen skett eller uppdrag om girering eller kontant utbetalning bokförts å postgirokonto.

I särskilda — — — framställts senare.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1953; dock skall 8 § 3 mom. i dess nya lydelse icke äga tillämpning beträffande inbetalning, girering eller utbetalning, som verkstälts före nämnda dag.

Förslag

till

Kungörelse

om ändrad lydelse av 3 § kungörelsen den 9 maj 1947 (nr 175)
angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m.

Härigenom förordnas, att 3 § kungörelsen den 9 maj 1947 angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m. skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse:)

3 §.

För befordran — — — till postverket.

Utan hinder av vad i första stycket sägs må dock med trafikmedel i regelbunden yrkesmässig trafik befordras

a) öppna försändelser — — — uppdragsgivarnas räkning, samt

b) försändelser, vilka i tjänsten utväxlas mellan befattningshavare inom trafikföretaget, mellan trafikföretag, vilka sinsemellan hava samtrafik, mellan trafikföretag och dess kommissionärer, agenter eller ombud eller mellan militära myndigheter i samband med militärtransporter.

Å försändelse som i b) avses skall finnas *anteckning om att den må befordras utan postverkets anlitan-*

(Föreslagen lydelse:)

3 §.

För befordran — — — till postverket.

Utan hinder av vad i första stycket sägs må dock med trafikmedel i regelbunden yrkesmässig trafik befordras

a) öppna försändelser — — — uppdragsgivarnas räkning,

b) *försändelser innehållande mjölknotor och liknande meddelanden jämte därtill hörande bilagor, vilka medtagas vid transport av mjölkflaskor, samt*

c) försändelser, vilka i tjänsten utväxlas mellan befattningshavare inom trafikföretaget, mellan trafikföretag, vilka sinsemellan hava samtrafik, mellan trafikföretag och dess kommissionärer, agenter eller ombud eller mellan militära myndigheter i samband med militärtransporter.

Å försändelse som i b) och c) avses skall finnas *uppgift om avsändarens namn. Därjämte skall dylik*

(Gällande lydelse:)

de, exempelvis genom anteckning å försändelsen av ordet »tjänstesak» eller annat motsvarande uttryck jämte avsändarens namn.

(Föreslagen lydelse:)

försändelse förses med anteckningen »mjölknotor» respektive »tjänstesak» eller annat motsvarande uttryck.

Denna kungörelse träder i kraft dagen efter den, då kungörelsen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokoll över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30 januari 1953.

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Andersson, anmäler *fråga om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj 1934 (nr 168) angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran, samt fråga om ändrad lydelse av 3 § kungörelsen den 9 maj 1947 (nr 175) angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m. och anför därvid följande.*

ÄNDRING I FÖRORDNINGEN ANGÅENDE POSTVERKETS ANSVARIGHET FÖR FÖRSÄNDELSER OCH MEDEL, SOM MOTTAGITS TILL POSTBEFORDRAN.

4 §.

4 § förenämnda förordning innehåller bestämmelser om postverkets ansvarighet för oassurerade paket, som gått förlorade eller vilkas innehåll helt eller delvis förkommit eller skadats. Beträffande sådana försändelser gäller, att avsändaren är berättigad till ersättning, motsvarande verkliga värdet av förlusten eller skadan. Ersättningen må dock icke för något paket överstiga 100 kronor.

Generalpoststyrelsen. I skrivelse den 9 januari 1953 har generalpoststyrelsen föreslagit den ändringen i förevarande bestämmelse, att maximiersättningsbeloppet höjes till 200 kronor.

Styrelsen framhåller, att det reella värdet av den nu gällande maximiersättningen, vilken varit oförändrad sedan år 1934, till följd av penningvärdets fall kraftigt minskat, så att värdet numera är mindre än hälften av det ursprungliga. Styrelsen finner det skäligen, att beloppet höjes till 200 kronor.

För att belysa de ekonomiska konsekvenserna för postverket av den föreslagna höjningen meddelar styrelsen, att det under år 1951 framställts ersättningskrav överstigande nu gällande maximibelopp i 126 fall. Därest detta belopp i stället varit 200 kronor, skulle postverkets omkostnader ha stigit med 8 473 kronor.

8 § 3 mom.

I 8 § 3 mom. förenämnda förordning i dess lydelse efter den 1 januari 1949, fr. o. m. vilken dag tiden för postverkets ansvarighet för postgiromedel avkortats med ett år, stadgas att anspråk på ersättning för medel, som icke blivit av postverket i behörig ordning redovisade, skall skriftligen anmälas till generalpoststyrelsen, när fråga är om postanvisnings-, postförskotts- eller inkasseringsmedel, före utgången av kalenderåret näst efter det, under vilket inbetalningen till postverket skett, och, när fråga är om postgiromedel, före utgången av andra kalenderåret näst efter det, under vilket inbetalningen skett eller uppdrag om girering eller kontant utbetalning bokförts å postgirokonto. I särskilda fall må emellertid generalpoststyrelsen, med avseende å förekommande omständigheter, medgiva ersättningens utbetalande, ehuru anspråket framställts senare.

Generalpoststyrelsen. I skrivelse den 25 juli 1952 har generalpoststyrelsen hemställt om sådan ändring av här ifrågavarande bestämmelser, att anspråk på ersättning för medel, som icke blivit av postverket i behörig ordning redovisade, skall skriftligen anmälas till generalpoststyrelsen, när fråga är om postanvisnings-, postförskotts- eller inkasseringsmedel, *inom aderton månader räknat från den dag inbetalningen till postverket skett*, och, när fråga är om postgiromedel, *inom två år räknat från den dag inbetalningen skett eller uppdrag om girering eller kontant utbetalning bokförts å postgirokonto.*

Såsom motivering för sin framställning anför styrelsen, att den f. n. har stor brist på lämpliga arkiveringsutrymmen för de handlingar, varom här är fråga. De nu gällande ansvarighetstiderna för olika slag av betalningshandlingar har varit avgörande för de förvaringstider, som styrelsen jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande fastställt, och innebär för postanvisningar en variabel förvaringstid av mellan ett och två år, beroende på vilken tid på året anvisningarna inbetalas, samt för inbetalnings-, giro- och utbetalningskort en likaledes variabel förvaringstid av mellan två och tre år. Utgallringen av dylika handlingar kan med hänsyn till bestämmelsernas utformning ske först efter varje kalenderårs slut, d. v. s. i januari månad varje år.

Förvaringstidens anknytning till kalenderår har, framhåller styrelsen, medfört den väsentliga olägenheten, att mängden av arkiverade handlingar blivit starkt varierande under olika tider av året. Förvaringsutrymmena för de olika slagen av handlingar har därför måst dimensioneras efter den maximala förvaringstiden, eller således för postanvisningar två år samt för inbetalnings-, giro- och utbetalningskort tre år. Följden har blivit, att förvaringsutrymmena är fullt utnyttjade endast vid årsskiftet, omedelbart innan den årliga utgallringen äger rum.

Med hänsyn till här angivna förhållanden har styrelsen ansett sig böra föreslå, att ansvarighetstiden avkortas till för postanvisnings-, postförskotts- och inkasseringsmedel aderton månader, d. v. s. medeltalet av den kortaste och den längsta ansvarighetstid, som nu kan förekomma för dessa medel, samt för postgiromedel två år. Ansvarighetstiden skulle därvid inte längre knytas till kalenderår utan skulle gälla från inbetalnings- eller bokföringsdagen. Styrelsen skulle även i fortsättningen ha rätt att medgiva utbetalande av ersättning, ehuru anspråk framställts efter ansvarighetstidens utgång.

Statskontoret har i yttrande den 14 november 1952 förklarat förevärande framställning icke föranleda någon erinran från statskontorets sida.

Departementschefen. Vad först beträffar den ifrågasatta ändringen av 4 § förordningen angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran, tillstyrker jag med hänsyn till vad generalpoststyrelsen anfört i ämnet, att maximibeloppet för ersättning till avsändare av oassurerat postpaket, som gått förlorat eller vars innehåll helt eller delvis förkommit eller skadats, höjes från 100 till 200 kronor.

I fråga om 8 § 3 mom. förenämnda förordning har styrelsen föreslagit den ändringen, att anspråk på medel, som av postverket mottagits till postbefordran men inte redovisats av verket, skall beträffande *postanvisnings-, postförskotts- och inkasseringsmedel* framställas inom aderton månader räknat från inbetalningsdagen i stället för, såsom f. n. gäller, före utgången av kalenderåret näst efter det, under vilket inbetalningen skett, samt beträffande *postgiromedel* inom två år räknat från den dag, inbetalningen skett eller uppdrag om girering eller kontant utbetalning bokförts å postgirokonto, i stället för före utgången av andra kalenderåret näst efter det, under vilket inbetalningen skett eller girerings- eller utbetalningsuppdraget bokförts. Den sålunda föreslagna begränsningen av ansvarighetstiderna, vilken föranletts av verkets alltmer ökade svårigheter att bereda utrymme för arkivering av hithörande betalningshandlingar, beräknas enligt uppgift medföra en besparing i arkivutrymme av ca 3 900 hyllmeter. Därav belöper 3 600 meter på postgirohandlingar.

Beträffande verkningarna för allmänheten av den föreslagna ändringen har styrelsen under hand lämnat följande upplysningar.

Under ett år (1 oktober 1951—30 september 1952) har vid postgirokontoret diarieförts 10 597 inkomna reklamationer rörande inbetalningskort, girokort och utbetalningskort. Av dessa reklamationer hänförde sig 71 till likvider, som verkställdes under sådan tid, som genom den föreslagna ändringen av ansvarighetsförordningen skulle bortfalla av ansvarighetstiden. I 13 fall föranledde dessa reklamationer utbetalning av medel till reklamanten.

Antalet till postanvisningsrevisionen under ett år (1 januari—31 december 1951) inkomna reklamationer rörande postanvisningar har uppgått till 8 732, av vilka 157 var sådana, där ersättningskravet framställdes under den del av ansvarighetstiden, som föreslås borttagen. Ersättning till reklamanten utbetalades i samtliga dessa 157 fall.

Den föreslagna anpassningen av ansvarighetstiden för postanvisnings-, postförskotts- och inkasseringsmedel till själva inlämningsdagen i stället för till det år, under vilket inbetalning skett, medför både en förkortning och en förlängning av den ansvarighetstid, som nu gäller. Har postanvisning inlämnats under första halvåret kommer sålunda ansvarighetstiden att förkortas med upp till sex månader, medan ansvarighetstiden för en under andra halvåret inlämnad postanvisning kommer att förlängas i motsvarande mån. Då det kan antagas, att av de sent reklamerade postanvisningarna ungefärligen lika många avlämnats under var och en av årets månader, torde antalet ersättningskrav, som vid ändring av ansvarighetsförrordningen icke kan bifallas, förbli tämligen orubbat i förhållande till vad som nu gäller.

Med hänsyn till att generalpoststyrelsen även i fortsättningen skall äga möjlighet att i särskilda fall medgiva utbetalande av ersättning, ehuru anspråk framställt för sent, torde ett genomförande av styrelsens förslag icke böra möta betänkligheter.

Jag anser mig således böra biträda generalpoststyrelsens förslag om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förenämnda förordning. De nya bestämmelserna torde böra träda i kraft den 1 juli 1953.

Föredraganden hemställer härefter, att ett i enlighet med vad sålunda anförts upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 4 § och 8 § 3 mom. förordningen den 18 maj 1934 (nr 168) angående postverkets ansvarighet för försändelser och medel, som mottagits till postbefordran*, måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

ÄNDRING I KUNGÖRELSEN ANGÅENDE POSTVERKETS ENSAMRÄTT TILL BREVBEFORDRAN M. M.

I 1 § kungörelsen den 9 maj 1947 (nr 175) angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m. stadgas, att statens postverk äger ensamrätt till regelbunden befordran mot avgift av slutna brev ävensom öppna försändelser innehållande helt eller delvis skrivna meddelanden. Enligt 3 § samma kungörelse må den som betjänar trafikmedel i regelbunden yrkesmässig trafik icke för befordran med sådant trafikmedel mottaga försändelse som i 1 § avses annorledes än för postverkets räkning eller för att avlämnas till postverket. Utan hinder härav må dock med trafikmedel i regelbunden yrkesmässig trafik befordras

a) öppna försändelser innehållande skrivna meddelanden, vilka uteslutande avser uppdrag för trafikföretaget att å ort som beröres av trafiken utträtta ärenden för uppdragsgivarens räkning, samt

b) försändelser, vilka i tjänsten utväxlas mellan befattningshavare inom trafikföretaget, mellan trafikföretag, vilka sinsemellan har samtrafik, mellan trafikföretag och dess kommissionärer, agenter eller ombud eller mellan militära myndigheter i samband med militärtransporter.

I skrivelse den 1 juni 1952 har *Västsvenska mejeriernas centralförbund, förening u. p. a.*, hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om sådan ändring av postmonopolkungörelsen, att avräkningschecker och vissa skrivna meddelanden må utan hinder av bestämmelserna i nämnda kungörelse kunna befordras i slutna försändelser mellan till förbundet anslutna föreningar och dessas medlemmar i samband med transport av mjölkflaskor för föreningarnas räkning.

Förbundet framhåller i sin skrivelse, att bland nyssnämnda föreningar sedan länge tillämpas det förfarandet, att avräkningschecker och meddelanden till sådan förenings medlemmar befordras i slutna försändelser av de av föreningarna anlidade förarna av mjölkskjutsar i samband med återtransport av mjölkflaskor. Vissa av dessa förare är anställda vid anslutna mejerier. Med flertalet har dock endast tecknats entreprenadavtal. En del av förarna är lantbrukare med egna lastbilar.

En av de till förbundet anslutna föreningarna har av postdirektionen i Göteborg erhållit meddelande, att det angivna förfarandet står i strid mot gällande postmonopolkungörelse. Förbundet säger sig icke vilja ifrågasätta denna tolkning av kungörelsen. Men då förfarandet enligt förbundets mening är mycket praktiskt för såväl föreningarna som deras medlemmar och icke torde medföra någon olägenhet av betydelse för postverket, anser förbundet att kungörelsen bör ändras på sådant sätt, att ifrågavarande förfarande undantages från kungörelsens tillämpningsområde. Förbundet framhåller, att motsvarande förfarande torde tillämpas även inom andra delar av landet, varför frågan har stor praktisk betydelse.

I utlåtande den 25 juli 1952 över centralförbundets framställning har *generalpoststyrelsen* anfört bl. a. följande.

Gällande postmonopolkungörelse har grundats på ett av generalpoststyrelsen i samråd med särskilda av Kungl. Maj:t utsedda sakkunniga i skrivelse den 28 augusti 1946 framlagt förslag. I denna skrivelse framhölls bl. a. att uttrycket »trafikmedel i regelbunden yrkesmässig trafik» var avsett att inrymma alla trafikmedel, även exempelvis mjölkbilar, som regelbundet trafikerar vägsträckor men icke tillhör linjetrafiken. Detta uttalande har, såvitt styrelsen kunnat finna, lämnats utan erinran från statsmakternas sida.

I propositionen 1947:180 angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m. uttalade föredragande departementschefen bl. a., att mjölknotor och liknande meddelanden, som medtages i öppen försändelse vid transport av mjölkflaskor, kunde anses falla in under undantagsbestämmelserna i 3 § andra stycket av monopolkungörelsen.

Enligt vad styrelsen inhämtat utgöres de i framställningen omnämnda meddelandena av avräkningsnotor från mejerierna, innehållande uppgifter om levererade mjölkkvantiteter, fetthalt, priser m. m. På blanketten antecknas i vissa fall medlemsavgifter i fackorganisation, varjämte medlemskort i organisationen i sådant fall bifogas notan. Vidare brukar avräkningscheckar inneslutas i försändelserna. Varken medlemskort eller avräkningscheckar kan emellertid enligt styrelsens mening hänföras till med mjölknotor likställda meddelanden. Styrelsen säger sig icke ha något att erinra mot att undantaget i monopolkungörelsen utvidgas till att omfatta även dylika handlingar, vilka närmast skulle kunna karakteriseras som bilagor till mjölknotorna, under förutsättning dock att försändelserna är öppna. Däremot anser sig styrelsen icke kunna tillstyrka, att försändelserna befordras i slutet skick, enär ett dylikt förfarande skulle omöjliggöra postverkets kontroll över monopolbestämmelsernas efterlevnad. Det torde enligt styrelsens mening ej vara riktigt att jämställa nu ifrågakvarande försändelser med i 3 § andra stycket b) omnämnda försändelser, vilka sistnämnda iordningställes på tjänstens vägnar av vederbörande tjänsteman och må befordras jämväl i slutet skick.

I anledning av generalpoststyrelsens utlåtande har *centralförbundet* i skrivelse den 10 oktober 1952 inkommit med påminnelser i ärendet.

Förbundet framhåller, att det skulle medföra stora olägenheter att i öppet brev försända så viktiga handlingar som mjölkavräkningar, vilka lämnar besked om den levererade varans mängd, kvalitet och värde samt skall tjäna som bokförings- och deklarationsunderlag, eller värdehandlingar såsom checkar och postremissväxlar. Försändelsernas befordran måste enligt förbundets mening anses som intern, enär det här i princip gäller försändelser mellan mejeriförening och dess medlemmar. Någon anledning att försätta mejerierna i sämre ställning än de trafikföretag, som omnämnes i 3 § andra stycket b) monopolkungörelsen, anser förbundet icke föreligga. Nu ifrågakvarande försändelser iordningställes på tjänstens vägnar av mejeriföreningarnas tjänstemän på analogt sätt som de försändelser, vilka avses i nyssnämnda författningsrum. Förbundet påpekar därjämte, att det omstridda förfarandet sedan länge praktiserats i stor utsträckning vid landets mejerier.

Departementschefen. I propositionen 1947:180, genom vilken riksdagens yttrande inhämtades över förslaget till nu gällande kungörelse an-

gående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m., uttalade föredragande departementschefen bl. a., att mjölknotor och liknande meddelanden, som medtages i *öppen* försändelse vid transport av mjölkflaskor, kunde anses falla in under undantagsbestämmelserna i 3 § andra stycket i den föreslagna kungörelsen. Uttalandet föranledde ingen erinran från riksdagens sida. Av den nu föreliggande framställningen från Västsvenska mejeriernas centralförbund framgår, att mejerierna sedan länge brukat befordra även *slutna* försändelser i samband med mjölktransporterna samt att försändelserna omfattat icke blott sådana meddelanden, som avses i nyssnämnda departementschefsuttalande, utan även avräkningscheckar och medlemskort i fackorganisation. Den praxis, som sålunda synes ha utbildats bland mejeriföreningarna, står uppenbarligen i strid mot gällande bestämmelser. Av centralförbundets framställning synes emellertid framgå att starka praktiska skäl föreligger för det tillämpade förfaringssättet. Med hänsyn härtill och då frågan, såvitt jag kan finna, knappast är av någon större ekonomisk betydelse för postverket, anser jag mig icke böra motsätta mig att postmonopolkungörelsen, i överensstämmelse med förbundets framställning, ändras på sådant sätt, att ifrågasvarande försändelser legaliseras.

Föredraganden hemställer därefter, att Kungl. Maj:t måtte inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till *kungörelse om ändrad lydelse av 3 § kungörelsen den 9 maj 1947 (nr 175) angående postverkets ensamrätt till brevbefordran m. m.*

Till vad föredragande departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

W. Hammargren.